Після конфіскати — другий наклад.

Ч. 140 (10.523). Львів, субота 27. червня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов.
Конто почт. щад. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Гол. Редактор приймає від 1—3 год. передпол.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл.
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 СОТ.

Село.

„Село і серце одпочине..." — ось якими вдохновенними словами хотілось би почати писання отсих рядків. Та — на жаль — на вид сучасного українського села серце не відпочиває, але стискається, кровю обкипає. Нинішне село зруйноване, матеріяльно, морально, а подекуди й фізично. Це гола дійсність, якій слід глянути у вічі, не тому, щоб співати панахиду селу, але щоби шукати шляхів і засобів для його подвигнення.

Війна своїм руйнуючим походом пішла по всій нашій території, що тепер під Польщею. Сотні сіл змела з лиця землі, сотні тисяч будинків розторощила своїми стрільнами, спопелила в своїй воєнній пристрасти, понад сто тисяч людей роздавила в своїх смертельних обіймах. Війна знищила селянські варстати праці, оперезала поля ровами, окопами, дротяними засіками, спричинила здловіння піль, виснажила їх нанесеною ріню і намулом. Держава, яка має супроти знищених громадян, у відношенні до зруйнованого села особливші обовязки, не виконує їх,

Загально пищеться в польських органах і говориться в польському соймі про відбудову „кресів", подається навіть цифри. Мовляв — на „кресах" вже відбудовано 60 проц. знищених будинків. Все це казки з тисячи й одної ночі. Відбудовано мало, бо ще й досі, в шість літ після закінчення війни в Збаражчині й над Стоходом люде живуть в землянках.

А те, що відбудовано в українському селі, це виключна заслуга тогож таки селянства, що стягнулося з останнього, щоби найти захист перед студінею і негодою. В значній частині та самочинна відбудова носить наскрізь провізоричний характер. Цеж не будинки, а тимчасові колиби, салаші, повітки. Одначе вже й ця провізорична відбудова до дна вичерпала селянські засоби. Колиж до того прийшли ще реквізиції, досі незаплачені польським урядом (які мабуть ніколи й не будуть заплачені!), грабунки, данина й високі податки, то не дивота, що село до краю обідніло, що воно найшлося безрадне і в німій розпуці перед страшною голодовою катастрофою. Колиж до того всього додати ще економічну політику польського уряду,

то будемо мати справді страхітливу картину українського села.

Та ним не замикається руїна села. Село знищене також морально, а подекуди й фізично. Найріжнородніші війська, що тратували наші землі, принесли з собою найдивовижнійші пошести, загальні і спеціяльні (полові). Ще й досі в багатьох околицях шаліє тиф, як воєнна спадщина. Але війна принесла з собою ще инше лихо: занепад моралі. Ніхто инший, тільки війна поширила непошанування чужої власности, викликала низькі інстинкти, малу ціну надала життю. Війна знищила осередки освіти й етики, школу і церкву, читальню й „Січ". В часі війни босі й голодні діти, полишені батьками, нераз круглі сироти росли на вулиці, в бурянах, без догляду, без впливу школи і церкви. Разом з тим наше село виставлено на розкладові впливи міських спекулянтів. І хоч наш народ в основному свойому ядрі є незвичайно відпорний на ділання розкладових чинників, то все таки важко сказати, щоб його не зачепив і не нарушив червивий зуб деморалізації й упадку.

До тогож від десяти літ штучно, приноровлюючи спеціяльну земельну політику, припинено процес переходу землі в селянські руки шляхом парцеляції між місцеве населення. Через те сильно звузився варстат праці, обтяжений надміром рільного робітництва (малоземельних і безземельних селян), замкненого у тісних рямках Сх. Галичини. Не маючи спромоги виїхати на сезонові роботи (як це було перед війною), стиснене на дрібних, виялових клаптиках землі, те робітництво терпить крайню нужду і голод. Поруч з цим йде дальша пролетаризація села, вже й так спролетаризованого до краю.

Таким є теперішне наше село.

І треба з жалем і смутком признати, що тим положенням села в нас мало журяться, мало приймають собі це до серця. Що більше! Треба признатися, що ми не зовсім добре поінформовані про події, зміни і переміни, які зайшли на селі. В наших часописах стрічається дописи дуже загального й односторонного характеру і то звичайно про річи дрібні, а часом навіть відірвані. Подрібнійших даних, які зясовувалиб пересунення на селі, його метаморфозу, психічне чи инше перетворення — як наслідок війни, боротьби і теперішних умовин життя, в нас помічається рідко. Через те село заслонене перед нами тільки мряковинням нужди і голоду.

А ясно, що бажаючи направи відносин і змагаючи до того, треба перш усього мати ясну, в подробицях вірну картину життя-буття нашого села. Для прикладу годиться згадати, що голодова акція спізнилася між иншим тому, що до преси не надходили майже ніякі дописи і звідомлення на ту тему. Страшне положення села, яке опісля виявилося прискорбно вірним, преса відчула більше інтуїтивно, не маючи спромоги базувати свої висновки на дійсних даних. Тому обовязком всіх тих, що стоять близче села, є інформувати загал про дійсне положення не лише в площині діяльности органів польської влади на селі, але і в площині внутрішнього життя. З другого боку покликані до того установи й поодинокі громадяне повинні присвятити більше уваги справам села і їх студіювати. Бо тільки знаючи фактичний стан, можна шукати виходу в невимовно важкого положення.

Ф. Ф.

Асимілянти й асимілятори.

Фіналізація жидівсько-польської угоди.

„Білий лис" — як називали пок. Л. Білінского — в своїх споминах заявився рішучим приклонником польсько-жидівської угоди. Жидів, що в Галичині досягають 10 проц., а в Конгресівці 17 проц. населення, слід перетягнути на свій бік і таким чином задекретувати національно-польський характер сучасної Польщі. На якій основі це має статися? Пок. Л. Білиньскі зясовує її ось як:

„Безумовний акцес (przyznanie się) Жидів до польського народу, признання низки рівноуправнень з боку Польщі, польські школи для Жидів з признанням науки гебрейської мови. Ось границя будучої угоди".

І справді, слідкуючи за жидівсько-польськими коншахтами, слід признати, що такою, а не иншою є основа жидівсько-польської угоди. Жиди признались до польського народу (не держави, тільки народу), стали особлившим відгалуженням єдиної польської нації, увійшли в її склад яко специфічна група, а за те одержать деякі полекші в економічній ділянці і в польських школах для Жидів відбуватиметься наука гебрейської (літургічної) мови. Так означив границю жидівсько-польської угоди пок. Біліньскі, так вона фактично представляється на основі фіналізаційних звісток. Дальші звістки йдуть в тому напрямку, що жидівська буржуазія, репрезентована своїми теперішніми політиками, входить в тісний союз з польською реакцією, стає в один ряд з ославленим Хієно-Пястом. Цей союз незвичайно чутких семітів і крайно ярких антисемітів вказує, до чого може довести упадок етики і моралі. Та одночасно є це упадок сіоністичної думки, ліквідація окремої жидівської нації з її ідеалами, з її ідейними змаганнями.

День в якому зродилася думка про союз Райха, Розмаріна й Тона зі Ст. Грабским, Гломбіньским і Вітосом, а ще більше день, в якому її прибрано в лахмаття дійсности, є могилою жидівського еманципаційного руху. Слідкуючи за напушистими словами і марними ділами миршавих, „реальних" жидівських політиків, треба парафразувати слова про смерть короля: „Вмер король". — „Нехай живе король!" — на слова: „Вмерли асимілянти". — „Нехай живуть асимілятори!" Так, так, сьогодня перестали істнувати справжні жидівські народовці, а розпочали свою низьку діяльність формальні сіоністи, а фактичні асимілятори, польські „культуртреґери" на „кресах".

Може воно й инакше не могло бути! Вірнійше кажучи, коли мати на приміті жидівсько-сіоністичне лизунство вже в році 1919, воно инакше й не було, але пощо робити такі „коштовні комедії", — пощо торочити витерті фрази про „етику і мораль"?

В драздиву гру східно-галицьких „ґанделесів" вичував і розумів дуже добре б. український міністер для жидівських справ п. Пінкас Красний. Він вказував, куди й до чого змагає „реальна" політика пп. Райхів і Розмарінів. І щож? Виназці високої „етики і моралі" постаралися позбутися його за мнимі зносини з радянським посольством у Варшаві. Після такого „етичного" вчинку „малопольські" лиходскоки заграли ще огиднійшу комедію. Вони спровадили собі англійського Жида Л. Вольфа для „посередництва". Але тільки на те, щоби доказати свою льояльність і нехтування чужосторонніми, міжнародніми чинниками. Таж треба було доказати польській реакції, що вони з „англійською великодержавою" не маміновою нічого спільного. І спровадивши Вольфа, підняли вони великий галас, що не бажають ніяких посередників, бо жидівська справа є внутрішньою справою Польщі.

Аж після цеї комедії, ad oculos доказавши свою льояльність, приступили жидівські „реалісти" до

P. 3. czas. „Dilo" we Lwowie. Pr. 465/25. W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, jako Trybunał Pretury przy tymże Sądzie, jako Trybunał Prasowy we Lwowie, że treść artykułu, umieszczonego w czasopiśmie „Dilo" Nr. 136 (10.451) z dnia 22.VI. 1925, w artykułach następujących: 1) „Słowa i weczynky" w ustępie między słowami: buduczczyny... a: I w tezultati, 2) Do, ut des" w ustępie między słowami: riwnoprawnist'... a: wsich menszostej. 3) „Proty eksterminacijnoi polityky" w ustępach: a) między słowami: otsi postanowy... a: Za Ukr. Narodnij Komitet, b) po słowach: Polszczeju, s werdyla... do końca tego artykułu. 4) „Dowkoła temnoi sprawy" w ustępie po słowach: toho Bernala... do końca artykułu zawiera znamiona ad 1) i 2) zbrodni z § 65 a) u. k., ad 3) a) i b) zbrodni z § 65 a) u. k. i występku z § 24 ust. pras. ad 4) występku z § 24 ust. pras., uznał dokonaną 22. czerwca 1925 konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydał nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 i zarządzenie za przekroczenie do 400 zł. p. Lwów dnia 21. czerwca 1925 r. Hawel.

гомоя з фільосемітом Ст. Грабским. А до того переведення тієї угоди помогли їм 10 українських мандатів. І тут знову затріюмфував чинник „етики і морали“. Загарбаними українськими мандатами доконано діла, зверненого проти українського народу. Треба признати, що такий „етичний“ вчинок був чужий асимілянтам.

Жидівсько-польська угода є фактом доконаним. Як заявляє головний переговірник пос. Райх

„ми (себ-то Жиди) здобули основу, на якій можна буде будувати дальший розвиток жидівського життя в Польщі, що одночасно буде звучене з користю для держави. Найважнійшою річю було в тій повній ворожости супроти нас переломити перші леди. Ті запори є переломані і виявляється, що сам уряд признав нас творчим і позитивним чинником для держави“.

Користи з угоди будуть частинно виявлені при її сфіналізуванні, деякі подробиці будуть подані до прилюдного відома в половині наступного тижня, цілість буде виявлена аж з ходом часу. Досі Жиди покликувалися на конституцію і версайський трактат, але одержували відповідь, що трактат є накинений, а конституція є ріжно інтерпретована. Тепер без конституції і без трактату уряд признав потребу з власної волі усунути деякі жалі і полагодити жидівські дезидерати.

Так говорить не якийсь бідний жидок з маломістечкової закутини, але соймовий посол, провідник жидівської політики. Замісць домагатися здійснення конституційних гарантій і постанов трактату про національні меншости, він плескає в долоні, що уряд обходить трактат і конституцію та „з власної волі“ (мабуть на основі походження своєї влади від Господа Бога) пригортає Жидів до свого люблячого лона.

Більший упадок політичної думки, етики і просто здорового розуму хіба не є можливий. Але щож на те Український Клюб, котрий думав зайняти становище після виявлення висліду переговорів? Та показується, що п. Райх і мін. Ст. Грабскі так законспірувалися, що виява того висліду зараз не буде можлива, і взагалі заходить питання, чи колинебудь буде можлива.

Цікаво, що з тим фактом зроблять наші „історики“ з Українського Клюбу!

Між жидівською буржуазією і польською реакцією заістнував тісний союз. Вижидаємо становища до того союзу жидівського народу, бо від нього залежатиме й наше становище. Инакше прийдеться приймати, що „qui tacet, consentire videtur“.

Людові доми.

(Докінчення.)

Як виховними засобами треба користуватися: освітчими працями у тіснійшому розумінні того слова, фізичною культурою, забавами й розривками. Освітні змагання найдуть своє заспокоєння у спільнотах праці, — котрі обмежені до невеличких гуртів будуть помогати кожній одиниці у творенню світогляду шляхом самоосвіти і самовиховання. Хоч гурти матимуть своїх провідників, чи опікунів (останнє слово краще віддає ролю), вся праця буде виходити від згуртованих одиниць у даній спільноті. Таких гуртів може бути дуже велика кількість, а ділянка, в якій гурт працює, так ріжнородна, як ріжнородними є ділянки змагань людського ума. Кожний гурт мусить мати своє приміщення з відповідним уладженням (робітні всякого рода, хемічні і фізичні лябораторії, астрономічні обсерваторії, підручні бібліотеки тощо), построєні так, як цього вимагає кожна ділянка. Під забавою та розривкою розуміємо все те, що дає місце емоції, потребі мистецького виховання тощо. Музика, спів, аматорсько-театральне мистецтво — кожне з них потребує свойого місця, щоби одні заняття не перебивали другим, не були взаїмною перешкодою у їхньому правильному розвиткові. Фізична культура потребує не тільки вільних площ на отвертому місці, але й відповідно і доцільно построєних саль. Спільні вібрання, відчити, реферати, кінові вистави, театральні вистави, спільні концерти — потребують великої, відповідно построєної салі. Осібне місце мусить дістати бібліотека, построєна також на зовсім модерний лад з усіми вимогами, які ставимо до такої установи. У такій домівці повинен бути свій буфет, а на периферіях міста не завадилоб поширити убікації так, щоби приїзжі до міста селяне, могли найти пристановище для себе, для коней, могли припочати, могли найти пораду тощо. Це звяже дуже тісно наше селянство з українським населенням міста й матиме дуже корисні наслідки, не зважаючи й про те, що тоді селянство відчує й зрозуміє потребу такої установи в наглядний спосіб.

Цей доволі скромний нарис, як повинен виглядати й що повинен містити у собі міський людовий дім не одного застрашить, не одному відбере охоту навіть думати про справу, а не то займатися нею. Та ми це хочемо показати, що поставова такого дому не сміє просто бути тільки фантастичним твором. І коли вже не думаємо про заспокоєння потреб всього доростаючого й дорослого населення, так мусимо серіозно призадуматися над потребами молоді.

Скрізь у світі можна помітити певний рух серед молоді, навіяний ідеалістичними поривами задля тісного обєднання себе, щоби себе в першу чергу, а далі своє громадянство, народ, а навіть людство рятувати з цієї духової безнадійности, в яку втрутила нас війна. У нас навіть не має слідів, немає початків цього руху. Що більше. Нам треба рятувати молодь, щоби вона потім рятувала всі наші цінности. Нашим обовязком створювати для молоді розуміння цілі життя і майбутніх завдань, виробщувати в ній потребу обовязковости й відповідальности з самих ранніх літ. Ми певні, що кидаючи такі гасла, ми захопимо молодь і вона своїми силами двигне намічену будову. Та потрібно, щоби ми самі були перше всього захоплені ділом.

* * *

Городецьке передмістя задумує приступити до будови дому. Та коли вже дім має стати, то нехай всі дадуть змогу поставити справу так, щоби в домі наступило як найширше зреалізування повищих потреб. Уже в самому пляні дому треба узглядНити, що він має стати людовим у широкому розумінні. А вже річ інжинерів так зложити плян і так його передумати, щоби будову переводити етапами, аби дім розбудувати, коли на збудування його як цілости не буде відразу потрібних засобів.

Як добути засоби, це вже річ комітету. Труднощі будови великі, але яка справа може йти нині без труднощів? Важне одначе, щоби у Львові наступило певного рода порозуміння між поодинокими дільницями, професіями та будівельними комітетами. Коли кожний комітет розпічне будову з запалом, а потім її покине тому, що нема засобів, або члени комітету розсварилися, так краще тоді будови не починати. Такі розпочаті, а потім не докінчені будови (приклади є і у Львові) — не будуть відстрашуючі доказами, які знохочують навіть найбільше захоплення.

Тому вказане, щоби всі комітети будови у Львові створили один надкомітет, який у відповідний спосіб буде доглядати, щоби діло будови не занехувалося, а також не було надмірним тягарем для населення міста. На всякий випадок цю справу поручаємо гаряче усьому громадянству, вважаючи, що будова людових домів у містах це не пуста амбіція, але просто необхідність. Завершення дому, виповнення його змістом великої виховної праці, це одно звено у емансипаційних змаганнях народу. А мешканцям Городецького передмістя і комітетові будови наші щирі побажання, щоби довели намічене діло до кінця і переконали невіруючих, що ми таки спроможні творити великі тривкі діла.

М. Галущинський.

На новий шлях!

Ще до трагічної смерти в гімназії СС. Василіянок у Львові.

До серії трагічних випадків, яких підставою є класифікація чи іспити, прибула нова жертва. Я не є теж склонний вірити запевненням, що школа не несе ніякої вини, а тільки домашні відносини. А чого ж саме молоденька дівчина вповнила самовбийство в школі і в день видачі свідоцтв, а не тиждень перед тим, поза школою? Я, як батько дітей, які теж ходять до школи, забираю слово і жадаю висвітлення справи. Батько при найбільше невідрадних матеріяльних умовах, все таки тягнеться з останнього, щоби дитині уможливити добування знання, а тут нараз така страшна несподіванка. Я вповні поділяю розпуку батька, бо ніхто не заручить мені, чи з моєю дитиною не станеться в школі те саме, а батька, що бажав би смерти своїй дитині, нема.

Над цим фактом треба дуже призадуматися. Це не відокремлений випадок, бо подібне ділялося і в польських школах. Коли не хочемо, щоби наші діти йшли слідами тих, що трагічно покінчили з життям — а приклад заразливий — то треба якось зарадити лиху.

Я підлаю, покищо, спільне і рівнорядне співділання батьків з учителями. Батько при нинішних важких обставинах звичайно не має змоги слідити за вихованням дитини; по кожній конференції йому сухо і навчительським голосом за-

---

ФЕДІР ДУДКО. 2)

ІНТЕЛІГЕНТ.

(Продовження.)

А з боку на узліссі — в свіже розритій землі стирчать босі ноги. Брудні, зелено-воскові, в мозолями від чобіт — і валяються серед жовтого листя — мертвої сивини ліса — шматки розторощеного черепа в кущиками довгого русявого волося. Не йметься віри, що чуприну цю розчісував ще сьогодня гребінь і що мозолі на ногах — від шеврових чобіт, що розтоптує десь там товариш Анохін у розстрільній під Києвом.

А може й у Анохіна вже зелено-воскові холодні ноги, і шеврові чоботи на ногах у когось иншого?...

Прозора беззвість у далині.

Там за синявою обрія — величезна отара перейдених сел з тихими млинками, з присадкуватими хатками, що, мов баньки на грудях, всмокталися в напухлу землю, з чорними гамазеями*), задумливими гайками, кучерявими шляхами, по яких дріботять запряжені мишастими кониками селянські драбинки... Любі мишасті коники, де ви?

*) шпихліри.

А в синій золотоясній імлі торохкотять скорострілі. Стугонять, розсипаються шротом — і скачуть горохом по ярках повз Лавру до Дніпра дрібні веселі відголоски.

В останніх судорогах корчиться жовто-блакитний Київ. Завтра шеврові чоботи товариша Анохіна зашарудять по жовтому килиму київських каштанів, і хрустітимуть під ногами у червоного війська купи битого на пішоходах шкла.

Лаврська дзвіниця на горі, як стародавній козак на могилі. Стоїть, гордо чатує. Споглядає на шал смертоубивчого герцю.

Лавра... Тиховійний спів Византії, печери, ветхі кістки Нестора Літописця, оксамитовий гук в бархаті травневої ночі:

...Бум — бум — бум...

А в п'яних від ясминів і бузків садках полощуть соловії свою журу в ароматах і стримані дівочі реготи дріжать солодким страхом першого гріхопадіння.

...Бум — бум... — стелеться по срібній лусці Дніпра — і чується плескіт варяжських весел, і встає із гроба Аскольд із Диром, і в блудних вогниках чернигівських плавнів ввижаються огнища Батия...

Припадаю грудьми до землі і цілую стоухнявіле порохно сивої давнини.

А збоку, з землі — босі, зелено-воскові ноги.

— Гей, земляче, втягни до себе ноги! Чи може ждеш, що з корогвами і з алилуєю (здається, „алилуя“) перенесуть тебе на жалібних марах на тихеньке сільське кладовище, де вечором зза чорних хрестів вилазить страшне коло червоного місяця? Шабаш! Покинь, земляче! Не заголосить по тобі сердешна Оксана і не повіватиме прапорець на твоїм козацькім хресті. Каюк! Он перелякане гайвороння чорною курявою несеться сюди з київських церков...

А й романтики-ж ці жовто-блакитники: козак, гайдамака, курінь... Хтось, кажуть, з їхніх отаманів (батько-отаман!) підписує себе лише гусячим пером... Чудасія!

І цей також, з босими ногами — оселедець на голові, шапка з червоним шликом... У Васильківського чи у Репіна воно справді романтично. А тут...

— Проти кого воюєш?

Мовчить. Очі сулить.

— Проти селян, проти робітників ідеш? Що?

Ані пари з вуст. Тільки на коня свого — а гарний, до лихої мами, кінь! — Попирає.

Товариш Анохін до мене:

— Ну, товаришу, бачили? Цікавий був би я подивитися, що в ослячому мозку у цих ідіотів. Щож у тебе, гайдамацька пико, шомполами язика витягають, чи що?...

Блиснуло око, крутнувсь до коня, поцілував зі сльозою у морду вороного і — плюнув просто в лице.

— А-а... Так?!

Осатанів Анохін. Замахнувся ножем рушниці і — в череп.

Хруснуло, бризнуло і вивалився мозок на землю...

Бідака! В морду коня цілував...

О, чисте твоє серце, Вандеє-Україно!

Біда от тільки — гусячим пером розписуються по тобі несвідомою кровю синів твоїх батьки-отамани.

* * *

Стояв на варті. А коло мене сотнями возів тягли з товарової станції важкі військові грузи.

Хлискання батогів, крики погоничів — ножами штирками в серце.

— Нио!.. Нио!.. Н-но, бодай ти здохла, холеро!..

Пнуться роскішно жилі. Вважаються шлеї в груди. Сопуть, важко дихають могутні легені — і хлискання, без кінця хлискання...

Бідні мишасті коники — де ви, погляньте!

Вдень і вночі скрипіли возів

заявють в канцелярії гімназії, що його дитина виказана з того і того, — і тільки!

Признаюсь, що на мені робить найприкріще враження такий учитель, що не відповідає просто, як доводиться дитина, а зазирає до нотеса і відти читає, що дитина тоді в тоді дістала достаточно, чи як там. Той педагог не є педагогом а урядовцем, бо педагог знайомиться з душею дитини, а урядовець зі всекими паперовими лахміттями. Такої педагогії ми не хочемо і не бажаємо. Вже російська середня школа знала Ради Батьків, перед якою директор гімназії „действительный статскій совѣтник" з по галицьки ексцеленція, мусів виправдуватися на роблені закиди. І тоді була спільна праця батьків і учителів над вихованням дітей а не фабрикацією нот, чи кандидатів на будучих урядовців для держави. Ніодна учительська конференція не відбувалася без повідомлення і запрошення на неї відпоручників Ради Батьків. Успіхи були незвичайно добрі. Може би ми до чогось такого додумалися та зійшли з доteперішньої практики. А чейже педагоги, крім неписаних моральних умов, мають ще з нами неписані умови про винагороду за їх труд. Коли це приватна школа, то платимо безпосередно, а коли державна то посередно — а миж також хочемо знати, що нам дають за наш податок! Як би ми прийшли до виміни думок, то хто знає, чи прийшло би до суботньої трагедії молодої дівчини.

Скаже певно дехто, що шкільні постанови не передбачують цього; а на що нам така школа, що ломить дітей? Будуймо школу, яка виховувала би громадян а не фабрикувала кандидатів так званого інтелігентного люмпенпролетаріяту для обслугування канцелярій, де вони мають тільки „слушать і не розсуждать". Школа є на те, аби виховувати, а не на те, щоби писати ноти. Вийдім вже раз з тої схолястики, яка ломить тільки характер дитини, віддаймо мішок учености за крихту характеру. Ми на своїм смітнику бачили тільки школи найблизших сусідів. А що дала їх школа? Багато там характерних людей вийшло? Здається пальців одної руки за багато для перечислення. А ми взоруємося на тій школі!

Ще раз кличу: Перегляньмо як найскорше наші взаємини, злізьмо з педесталів, бо можуть чекати нас нові жертви, а ми батьки ніяк не хочемо приносити наших дітей у жертву.

Інж. П. Волосевич.

Моє покаяння.

(З нагоди виставки рисунків і ручних робіт шкіл УПТ.)

Чи може бути чиста совість в того, хто є членом УПТ., дає правильно свою вкладку на „Рідну Школу", ходить на віча в шкільних справах, посилає свої діти до української школи, але не старається пізнати близше ні цеї школи, ні цих умов, серед яких працюють учительські сили і учаться діти ці, ні не інтересується успіхами науки? В мене тої чистоти совісти нема, бо моє зацікавлення рідною школою не було таке як слід. Я-ж по званию учитель, маю за собою довголітню практику, а як би не жінка — не пішов би був з простої байдужности на виставу рисунків і ручних робіт, яку устроїла управа шкіл УПТ. при вул. Мохнацького 12, в днях від 22—24 червня п. р., бо бував вже на подібних виставах і ні не могли захитати моїх консервативних поглядів на пляни і предмети навчання в школі. З покорою признаю, що ця виставка, яку я зараз оглянув, змінила в деччім мій погляд на науку тзв. зручностей (плетення, вирізування, клеєння, ліплення і т. д.).

Вистава розміщена в трьох шкільних кімнатах: в одній покази всенародньої школи, в другій покази гімназії, а в третій учительської семинарії. Само розміщення — дуже вдатне і переглядне — свідчить про естетичний смак і розуміння цілі вистави: родичі мають бачити, до якої вправи зможуть дійти діти по кількох літах науки, а фаховці-знавці побачать, що з примітивів перших літ науки доходиться у висших клясах до прецезійности, а навіть артизму.

Виставлені тут рисунки, витинанки, вироби з картону, плетінки з личка, вирізанки пилочкою з дерева, вишивки, гафти, аплікації і т. п. з жіночих робіт, яких назвати не вмію. Не на всім розуміюся, щоб дати належну оцінку всіх показів, але не минуся з правдою, коли дам заслужене свідоцтво ретельній і вмілій праці та знанню учительок і пильности шкільної молоді. Покази учительської семинарії і гімназії під кождим оглядом є взякові і свідчать про високо-розвинений естетичний смак та далеко посунену зручність. Покази учениць всенародньої школи, хоч у виконанню не дорівнюють показам семинарії і гімназії, то виявляють всетаки самостійність і доцільність ії кермування вмілою рукою.

Щоби нікому кривди не зробити, не відмічую подрібно цих показів, які відразу хапають за очі, бо не написав я отцих кілька слів, щоб подати ширшу оцінку вистави, а радше, щоб прилюдно висповідатись з буденного а смертельного гріха (не лише мого) — байдужности до рідної школи: в двох днях ледви 6—8 осіб (вчисляючи мене з жінкою) звиділо виставу, про яку оповіщено було і в „Ділі" і в школі.

Мик. Мороз.

скреготить на бруку колеса... Обоз великої червоної армії.

Але от:

— Н-но!.. Н-но, проклята!..

І бє пужалном межи вухами.

— Та за що беш, товаришу? Не бачиш, що не може?

Став. Озирнувся.

— А твойо какоє собачоє дело? Стоїш там і стой... Чево носа не в свойо просо суйош?

Я розумію цей гнів... О, — я розумію! Але — за щож худобину?..

Засіпав віжками, підпер плечима віз —:

— Н-но!

— Та ти ліпше скинь трохи поклажі. Бачиш — гора. Або ще одного коня на підмогу — деж так!..

Не озирнувся.

Перевернув батіг і держалном — по очах, по очах...

Дрижить, труситься конячка від страху, болю і обиди. Бідна, нещасна тварина з тавром невільника у такогож раба-людини!

— Не бий!.. Не смієш бити! Чуєш, що кажу?

І ще сильніш посипались на голову коня останії вдари.

Хропе, трясеться, з боку на бік хилиться кінь. І страждання, — велике страждання, як у Врубелівської Мадонни — в очах, і сльози — а може то не сльози! — блискають в скорботних зіницях.

— Худобино ти, не смій бити! Гей!

— А пошол ти к такой матері! Слиш:.. Н-но, стерва!

І знову, знову...

Ех, і скипілож у грудях! Зціпив кулак, підскочив, замахнувся і — бец просто в пику.

Гарно відкинулась на бік сильна голова, стрепенувся чуб і гордо повели на мене гнівні, розятрені ненавистю людські очі.

Але була якась сила доказу в моїм ударі: притих, замислився.

— От бачиш, товаришу, так воно й їй... Болить...

Враз заклекотіло навколо. Юрба. Хтось викотився наперед і могутніми грудьми на мене:

— Як? За скотину чоловіка бити в лице? По якому-такому праву, га?

Загула, загомоніла юрба. Як рій.

...Мишастенькі, бідні коники! Повертайте, тюпайте собі назад — не треба дивитись!..

— Товариші! Ми несемо визволення трудящим з ярма. Чомуж те ярмо мусить бути на скотині? Вона ж, товариші, ні оборонитись, ні запротестувати не може... Як жеж...

І ціла армія мишастих майнула в мене перед очима і міліони тоскних очей впилися в душу.

(Докінчення буде).

Остатні вісти.

Польсько-жидівські переговори.

Мін. Стан. Грабскі заявив журналістам, що, як виходить з польсько-жидівських переговорів, можлива є співучасть Жидів з великодержавною політикою Польщі. Очевидно, в міру цеї співучасти будуть змінятися цілком відносини польської суспільности до Жидів. Також буде можливе увглядження урядом деяких постулятів жидівського населення згідно з інтересами Польщі.

З польського сойму.

Четвергове засідання польського сойму було присвячене дискусії над проектом закону про аграрну реформу. Промовляли „грубі риби", як Строньскі і Вітос, які між собою вели гостру полеміку, Квапіньскі і Тугут, який також заявився за законом. Продовження дискусії в пятницю.

Військовий заговір у Греції.

Старшини ґарнізону в Сальоніках рішили домагатися негайної димісії Міхальокопульоса і утворення військового кабінету під проводом ґенерала Пангальоса.

Старшини зайняли всі приміщення генерального штабу в Сальоніках, почту, залізничі двірці і всі військові заведення. Введено цензуру пересилок.

Фльота ґенерала Кіракоса прилучилася до руху і вислала до президента письмо з повідомленням про повалення уряду.

Рух у Персії.

З Лондону доносять, що в Персії повстав рух, звернений проти уряду та чужовемців. Рух цей має бути попираний большевиками.

Маневри в Польщі.

Як доносять, польське міністерство військових справ запросило на великі маневри, які відбудуться цего року в Польщі, ріжних заграничних ґенералів а також румунського престолонаслідника.

НОВИНКИ.

— Конфіската. Останнє число „Ліга" сконфіскувала прокуратура за чотири великі уступи зі статті п. заг. „Концесії".

— Ще один доказ „толєранції". У 1919 р. погиб в Мостах Великих невідомий український жовнір. Його поховали на цвинтарі у Мостах Вел. Цього року перед Зеленими Святами дали українські громадяне на цю могилу цементову плиту з написом „Незнаному героєві 1918—1919 р." І плита і напис порушили дуже болючо патріотичні почування мостиських Поляків. Судія Калиневич розпочав доходження в напрямі § 58 к. з. Про такий нечуваний злочин донесено до староства. Наслідком доносу зїхав комісар, робив слідство і дав наказ знищити плиту.

— Шовініст в сутані. До чого доходить скаження, що опанувала деякі круги польського „кресового" громадянства в нищенні українства, незвичайним доказом того нехай послужить майже чисто українська громада Коугель Великий під Перемишлем. Від коли в 1925 р. прийшов туди польський священик, українське населення тої громади не має супокою. Як ревний „krzewiciel polskości na kresach" заявився „prawem i lewem" знищити український характер тої громади і зпатріотизувати та спольщити її українське населення. Отже перш за все взявся до школи і шкільної дітвори та їх батьків. Десь з якихсь шпаргалів повишпортував, що буцімто деякі громадяне того села колись — певне ще за круля Ћьочка — були латинського обряду і нуже навертати їх на латиньство, ... „wiary babek". Та головна річ ... бо це безпе в самім факті навертання ... успішне і кс. катехета наміченої цілі не досягає, а вага в тих способах і засобах, яких кс. катехета уживає до спілки з учителькою. Тому, що ані діти, ані їх батьки не пішли за намовами й підшептами, ані за обіцянками всяких благодатей на ... випадок переміни їх обряду, ані за ніяку ціну не думають зректися любови до своєї церкви і народности, кс. катехета постановив дійти до своєї мети залякуванням і просто насильством. Тих шкільних дітей, яких прадіди або прабабки по ... мали бути латинського обряду, — приблизно 25 дітей грецького обряду, — кс. катехета зі учителькою) ві насильно лишати в класі на науку латинської релігії, а коли діти втікали навіть вікнами, казав ловити їх по вулицях ... з хат (прим. Юзя і Гендловичі Катерини Гудзеляк, Юзя і Гендлер ... Ольга Костик і інші). Чи таке поведення священика і учительки є гідне їх стану і звання, нехай розуміють вже цим ті, яким вони підлягають — польський єпископський ординаріят і шкільна влада. Та повітова шкільна рада таке поведення не тільки покриває, але й активно піддержує. Бо на батьків тих дітей наложила грошеві кари. Дня 2. червня ходив війт в асисті жандарма і грабив батьків за те, що їх діти, діти греко-кат. обряду, не хотять ходити на латинську релігію! Ні — це не казка, а істинна правда, яку кождої хвилі ствердити можуть дотичні громадяне і казні жандарм, себто покази заплатить. Один такий карний мандат підписаний шкільним інспектором п. Фішером з дати Перемишль 23. мая 1925 ч. 3194/25 надіслано в оригіналі до нашої редакції.

— Хто протестує проти рільної реформи. Проти ухвалювання польським соймом рільної реформи на корисць селян видали протестуючу відозву на спілку такі польські організації: Всепольське товариство, Лікарське, Цукрівників, „Сокіл", „Ресурса обивательска", „Ресурса купецька", Братство столярів кухонних, Лікарське Т-во дентистів, Союз „Добровольців", Союз Галлерців, Союз приятелів польських кадетських корпусів, Співацьке Т-во „Ґрафа", „Лютня", Музичне Т-во, Фармацевтичне Т-во і т. д. Як бачимо то в суто політичній і здорової соціяльної справі села забирають слово протестом цілком неполітичні організації а до того такі, що для них справа земельної реформи не повинна бути цікава. Та знаємо що вся та польська біорократія, що живе переважно з податків селянства, не хоче за ніяку ціну погодитися з тим, щоби той селянин дістав землю, а навпаки виступає в обороні інтересів польських великих землевласників і магнатів, біля яких вона все опиралася та вважала собі це за ласку.

— Сараньча на Одещині. Сараньча, що навістила в цьому році Україну, є не з азійського а італійського походження. — Сараньча азійського походження, що навістила Україну останній раз у 90 роках минулого століття, є правдивим стихійним нещастям для хліборобства. Вона вижирає по дорозі все до тої міри, що лишає по собі голу землю. Як летить то заслонює сонце так, що робиться темно. З нею боротися дуже важко а то й неможливо. Італійська сараньча т. зв. прус є через те менше небезпечна, що з нею можна боротися. Для боротьби з прусом принято українським урядом надзвичайні міри боротьби. Крім паротягів (льокомотив) ужито до боротьби з прусом і аеропланів (аеропланів).

— Польський зїзд у Київі. У Київі розпочався четвертий Всеукраїнський зїзд Поляків-робітників на полі народньої освіти. У зїзді бере участь сотня делегатів, переважно вчителів. Учасники зїзду зложили врочисту обітницю, що вестимуть виховання польської молоді в комуністичному дусі. На зїзді стверджено, що за останній рік побільшилася кількість польських шкіл на 70 прц. Крім цього приняв зїзд цілий ряд резолюцій, в яких гостро осуджує польську екстермінаційну політику у відношенню до Українців у Польщі та протестує проти польонізації українських шкіл на українських землях під Польщею.

— Напад на китайське посольство в Парижі. Група Китайців у числі 100 осіб напала перед кількома днями на китайське посольство в Парижі, поперетинала усі телефонічні проводи і насильно заставила посла підписати деякі заготовлені вже наперед документи, в яких апробується становище, яке заняли повстанці в Шанґаю і Кантоні. Осягнувши мету, всі учасники нападу повтікали за виїмком одного, якого арештовано.

— Жінки Вечоркевіча і Багінського у СРСР. Жінки вбитих Мурашком Вечоркевіча і Багінського виїхали до Москви. Право виїзду присуджувало їм на основі умови про виміну Вечоркевіча та Багінського. Оба покійні мали право виїхати зі своїми родинами. Скоро відбудеться у Варшаві процес проти Мурашка, на якому відомий варшавський адвокат Дурач заступатиме обі вдовицей жінки, та домагатиметься від їх Твоїм відшкодування в сумі 10.000 золотих.

— Бійка у парискому парляменті. У французькому парляменті виголосив Пенлеве велику промову про події в Мароккy. В ній вказав премієр на те, що війна в Мароккy є виключно ділом большевиків. На доказ процитував навіть вийимки з одної промови Зінов'єва, яку він виголошував у цій справі перед роком та вже тоді заповідав французько-марокканську війну. Французьким комуністам закинув Пенлеве державну зраду. Після поснув забрав голос комуністичний посол Доріо та почав полемізувати з Пенлеве і називати большевиків. У палаті счинилася метушня. Бесідникові почали перериватн а до трибуни підійшов посол полковник Пікот, воєнний інвалід, і почав бити по лиці Доріо і то без перестанку. Збіглися инші посли та почали обох воюючих вже оба були себе взаїмної розривати.

Повстала нечувана метушня і дальші наради стали неможливі. Голова перервав засідання. Голова палати Ерріо хотів відновити засідання, але не не вдалося. До парламенту введено папатну сторожу з наїженими багнетами. Щойно вона зробила порядок та очистила салю.

— **Промоція** на магістра фармації п-ни Олександри Барвинівної з Братковець відбулася дня 16. червня н. р. на університеті в Загребі. 2238 1—1

Дописи.

Збараж. (*Свято культури*). В суботу, дня 13. червня н. р. відсвяткувала Збаражчина велике національне свято. На площі, дарованій знаним нашому громадянству фундатором бл. п. Іваном Телеваком, селянином з Красносілець, відбулося того дня посвячення угольного каменя під будову великого двоповерхового „Українського Дому“ в Збаражі, якого план задумав інж. архітект п. Віктор Трач зі Львова, а будову веде місцевий будівничий, член Т-ва „Український Дім“ в Збаражі, а заразом член будівельного Комітету п. Іван Григоринський в спілці з Д. Левковичем і Ф. Явним.

Хоч з технічних перешкод свято було заповіджене в повіті тільки на кілька днів наперед, вже від раннього ранку почали напливати на площу товпи народу з цілого повіту. Селянські юнаки в козацьких одностроях з Терпилівки, Козяр, Чагарів, Лубянок висших і низших на осідланих, в квіти і національні ленти прибраних конях, а дівчата-селянки в національних строях з китицями квіток, вінками і лентами у національних краскáх. Ціла площа потапала в зелені і квітах, прибрана заходами п. Михайла Шпиці разом з пп. Переверзінськими, М. Ґреґоринською і другими.

Около 1. години в полудне прийшли на площу процесії з обох місцевих і восьми замісцевих церков з хоругвами і 16-ти священиками на чолі. Цілу площу „Українського Дому“ і докола цілу заняла понад десятитисячна товпа народу.

Над викопаними фундаментами пишався великий портрет фундаторів бл. п. Івана Телевяка і його жінки Варвари прибраний у квіти та вінки з національними гербами, виробленими з квітів і лент. Кінні бандерії в числі понад 300 коней, під проводом п. Володимира Паляниці з Терпилівки та п. Н. Левчука з Козяр і п. Івана Денчука з Лубянок нижних замкнули довкруги площу кінним кордоном та берегли порядку і віддавали „Українському Домові“ честь по стародавньому, козацькому звичаю.

Обряду посвячення докопав старенький декан, Впр. о. Олексій Заячківський, який хоч з причини недуги вже від року не опускає мешкання, та на це свято явився як один із перших членів основателів Т-ва „Український Дім“ в Збаражі, і старечим голосом відправив богослуження в асисті 16 священиків з міста і повіту та власноручно вмурував в угольний камінь, написану на пергаміні пропамятну грамоту.

О. Лев Юрчинський парох з Добромірки виголосив прикатідну гарно обдуману проповідь, а голова Т-ва подав короткими словами історію заснування Т-ва „Український Дім“ в Збаражі, найважніщі постанови статута і підчеркнув, що тільки завдяки щедрим жертвам селян і робітників Збаражчини пробуваючих на заробітках в Америці міг Виділ Т-ва приступити цього року до будови власного дому. Відтак наступили численні привіти від читалень „Просвіти“ і кооператив з повіту, а члени Т-ва і делегати від инших українських установ: п. Іван Ткачук з Красносілець, Гринько Таранчук з Черниховець, Лука Іщук з Добромірки, Іван Славута з Лубянок висших, Ілько Заяць з Добромірки, Павло Гевко зі Збаража, Степан Береза зі Стрийки, Осип Береза з Пригородка-Збараж та многі инші, складаючи привіти від своїх товариств, виголосили кождий зокрема гарні промови, в яких піднесли жертволюбивість наших Американців та загрівали наше селянство і міщан до попирання будови жертвами в грошах і працею при будові.

На закінчення свята відспівав місцевий міщанський хор під батутою п. Волошакевича молитву „Боже Великий Єдиний“ і народ опустив площу в піднесенім настрою.

По закінченню свята відбув Виділ Т-ва з членами з повіту анкету-нараду, на якій селяне рішили, не оглядаючися на тяжкий переднівок і недостачу паші для коней, безплатно звозити матеріял на будову дому.

Вечером тогож дня відбулася в салі п. Петра Гаврилюка „Святочна Академія“ в честь великих Каменярів-Будівничих культури українського народу М. Драгоманова і І. Франка на якій, побіч численних деклямацій, виголошуваних місцевою молоддю і трьох святочних промов, селянський мішаний хор з Добромірки під батутою п. Гевка вдачно відспівав 6 народніх пісень і композицій.

Від цього свята остав у всіх учасників превгарний настрій а тутешнє громадянство з радістю переконалося, що воєнне лихоліття Збаражчан зовсім не зломило, що народ тут живий і охочий до праці, та, що праця давніх організаторів повіту Якова Останчука, бл. п. Андрія Шмігельського і бл. п. д-ра Володимира Біликовського марно тут не пропала.

Годиться зазначити, що не зважаючи на важкий переднівок і недостачу паші, докола цілого селянство радо і безплатно звозить матеріяли на будову дому, по поганих карколомних дорогах — а також на жертви не скупе в грошах тутешнє громадянство.

З нагоди свята вплинуло до каси Т-ва всього біля 700 золотих, зібраних тутешніми панночками під проводом Влоді Голіматівної і Наталії Бохенської, а понадто вплатили до каси Т-ва щедрі жертви члени: Вп. Меценас і перший голова Т-ва д-р Степан Бохенський зі Збаража зложив 100 зол., Василь Добротвор зі Збаража 20 долярів, Лука Іщук з Добромірки 5 долярів, Петро Гаврилюк зі Збаража 20 долярів, а не згадую вже про численні дрібніїщі жертви.

Одначе взяти на увагу кошти будови великого двоповерхового будинку 50 метрів довжини, то всі дотеперішні грошеві вплати є каплею в морі. Та треба надіятися, що члени, які вложили на Виділ обовязок за всяку ціну розпочати в біжучому році будову власного дому, не допустять до того, щоби вложені вже в будову праця і гроші марно пропали та своїми жертвами підіпруть будову.

Накінець зазначу, що статут Т-ва, якого співавтором і головним редактором був д-р Ст. Бохенський, є взорований на статутах Наукового Т-ва ім. Шевченка у Львові і У ТТ., так що Т-во „Український Дім“ має дуже широке поле культурно-освітної діяльности. **Viator.**

Копичинці. (*Господарське віче в Копичинцях*). Дня 19. н. м. відбулося в Копичинцях велике господарське віче. Зіхалися представники усіх, навіть найдальших сіл повіту. Віче отворив д-р З а в а л и к у т, коротко та живо представив руїну села і доконечну потребу власними силами найти вихід з грізної матні. Головою зборів вибрано о. Б р и к о в и ч а з Коцівського. Перший докладний і живо захоплюючий селянство виклад про руїну села, її причини і найблищі завдання хліборобських організацій в напрямку піднесення рільничої культури на побільшенім варстаті хліборобської праці виголосив д. Остап Л у ц ь к и й, що прибув на це віче зі Стрийщини. Поставлені ним резолюції висунули на перший плян справу земельної реформи. Резолюція в цій справі протестує проти вічного гальмування земельної реформи варшавським соймом і заявляє, що українське селянство вважатиме виступом держави проти існування українського селянства, коли вся неселянська земля чимскорше не опиниться в руках місцевого і тільки місцевого селянства. Другий виклад виголосив агроном В о р о б е ц ь зі Львова про кооперативний збут хліборобських продуктів. Ожилена дискусія порушила чимало пекучих господарських справ, устапила засади праці в напрямку піднесення рільничої культури і збуту сільських продуктів, вивигнула богато справ зі зідливої протиселянської практики повітових поліційних органів і т. п. Повітовий Союз кооператив приняв недавно агронома В о ч и н ц я, який вже почав систематичну працю в 10 селах повіту. Тому можна мати надію, що в копичинецькім повіті хліборобська праця розвинеться якнайкраще. Селянство дуже цікавилося усіми ділами та намірами свого справді вірцевого Союзу Кооператив і дуже радіо, що завдяки йому вже має свойого агронома.

На допомогу „Голодному Селу“.

ВИКАЗ 25-й

Вп. Жертводавців, які зложили на допомогу „Голодному селу“ в місяці червні 1925 в золотих:

О. Теодор Сахно, Лаговів 37·30, Легинович А. через УПТ. 5, Листа ч. 43 збірка на весілю у ВП. Дмитра Стащишина в Олеську з п. Антоніною Мандюківною — гості зложили 100, Укр. Тов. „Просвіта“ в Загребі дол. 20·06, о. М. Струтинський, Нентикок Па. Америка збірка в Р. в Па: Емілія Струтинська дол. 15, о. М. Струтинський 10, по 5 дол.: М. Бат, М. Гриненко, Остап Ямман, Гр. Хомяк, І. Малищак, по 2 дол.: І. Сивулич, Гнат Ний, М. Лівко, Марія Суховацька і Марійка Гамбаль, по 1·50 дол.: Г. Каплун і Марія Рудавська, д-ка Яхман 1·25, по 1 дол.: Н. Сивулич, Т. Гулин, А. Грезьо, Т. Свинтко, С. Репак, С. Пребіш, М. Югас, Л. Варяниця, М. Гордан, Т. Ґловацький, І. Савчак, Х. Шалайда, М. Явошак, І. Гроэьо, Г. Миталицький, Катря Сторожка, М. Судла, Л. Буковчик, І. Билиця, І. Кузмовський, Т. Дидик, А. Петрочко, Т. Прожирадик, Т. Рядко, В. Давінчик, І. Озога, Г. Корба, Д. Суховацький, П. Челяк, Малания Цінка, Т. Цінка, Парахя Сторожка, Настя Ґрозьо, Парахя Прожирадик, М. Стефанко, П. Здирко, Анна Клос, Парахя Лех і Марта Пашкевич, в Ґлен Лайон Па зложили: Катря Васенда дол. 5, по 1 дол.: М. Струтинський, С. Кулик, В. Хованець, А. Кеблеш, М. Перемиський, П. Федак, С. Скорожинський, Марта Кривак, Марія Парило, Ефрозина Кец, Анна Ткач, Анна Гудак, Анна Долинська, Анна Коваль, разом отже зібрано **151·24 дол.** — Уряд парох. Братківці — збірка від парохіян 8·71 зол., від о. Кароля Бардина 3·50, через Адмін. „Діла“ зложили: Юлія Ґелечівна, Глухув 5, Іван Рагок, Глухув 5, Микола Андрухів, Остроленка 10, М. Валій, Ясенівка 6, Т. Деркін 6, Комітет Доп. Гол. Селу Відень 15 дол., Докія Андрушко Канада 1 дол. — Разом зложено до дня 19. червня включно **12.388·33 зол. і 293 дол.**

ОПОВІСТКИ.

Український хор Д. Котка:
у суботу 27.VI. м. Старий Самбір.
у неділю 28.VI. м. Старий Самбір.
у понеділок 29.VI. м. Добромиль.
у вівторок 30.VI. м. Добромиль.
у середу 1.VII. м. Ярослав.
у четвер 2.VII. м. Ярослав.
у пятницю 3.VII. м. Ланцут.
у суботу 4.VII. м. Переворськ.
у неділю 5.VII. м. Лежайськ. 2150 9-?
у понеділок 6.VII. м. Лежайськ.
вівторок 7.VII. м. Радимно.

Звичайні Загальні Збори „Народного Дому“, кредитово-торговельної кооперативи з обмеж. порукою в Дрогобичі відбудуться дня 30. червня в год. 12-тій, згядно в год. 1-шій в полудне в кімнатах „Народного Дому“ при вул. Стрийській. 2237 1—1

Вписи до дівочої і IV. кл. хлопячої школи вправ при III. державній учительській семинарії відбудуться в днях 30. червня і 1. липня 1925 від 9—12 год. рано і від 4—6 год. пополудні в льокалі школи при вул. Сикстуській (Дух. Сем.). 2234 2—2

Прогулька „Пласт“ до княжого Галича і над Дністер під проводом п. інж. Мудрака на 2 дні. Виїзд в неділю 28.VI. в год. 6·50 рано, поворот в понеділок вечер. Збірка в год. 6·20 в головній залі двірця. 2—2

Дрібні оголошення.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Інвалідам У.Г.А.

звертаємо увагу, що не належить з просьбою до У.К.Т.О.Н.І. їхати до Львова і видавати гроші на залізницю, бо за ці поїздки грошей звертати не будемо. Кожне подання мусить бути предложене письменно і можна його вислати почтою. — Інвалід, який без покликання їде до Львова, шкодить так товариству як і самому собі, бо гроші, які мав би одержати інвалід, видати мусимо на залізницю. 2240 1—2 **Управа У.К.Т.О.Н.І.**

ПОДЯКА.

Цею дорогою складаємо сердечну подяку Впр. о. д-рові С. Каркутові і о. кап. Л. Лужницькому за ласкаву співучасть у похоронах бл. п. нашої доньки Олени, як також всім, що віддали послідну прислугу Покійній. 2239 1—1

Теодор і Анна Лучин.

Конкурс на аренду.

Сирітська фундація бл. п. о. Йосифа Фолиса віддасть по жнивах сего року в аренду фільварок в Заковарю, стація Ожилів. До аренди належать всі будинки господарчі, дім мешкальний, город, 9 моргів поля, 85 моргів сіножатьи. Інвентарі живі і мертві має посесор від фундації купити. Аренда на кілька літ. Кавція посесійна у висоті піврічного чиншу аренди. Письменні оферти при долученю кавції у висоті 300 зол. вносити до канцелярії меценаса Е. Гвоздецького у Львові, вул. Красіцких 6. до дня 10 липня 1925 р. 2211 3—3